

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Václava Štencle v právní věci žalobkyně: **PONY TRAVEL s.r.o.**, sídlem Korunní 972/75, Praha 3, zastoupená Mgr. Lukášem Hojdnem, LL.B., advokátem, sídlem Francouzská 299/98, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2024, č. j. MPO 117442/2023, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2025, č. j. 13 A 14/2024-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 10. 11. 2023, č. j. MHMP 2323183/2023, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku proti pořádku ve veřejné správě dle § 4 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se dopustila tím, že porušila povinnost stanovenou v nařízení obce tím, že v konkrétních dnech a časech specifikovaných ve výroku rozhodnutí na Staroměstském náměstí v Praze nabízela službu přepravy osob kočáry taženými koňmi (fiakry) v rozporu s § 1 odst. 1 nařízení hlavního města Prahy č. 21/2021, kterým se vydává

tržní řád (dále též „tržní řád“). Za spáchání tohoto přestupku magistrát uložil žalobkyni pokutu ve výši 10 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku a prvostupňové rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[2] Dle správních orgánů žalobkyně porušila výše uvedené ustanovení tržního řádu, které umožňuje nabízet a poskytovat služby mimo provozovny k tomuto účelu určené toliko na místech uvedených v příloze č. 1. Místo, na němž žalobkyně službu dopravy osob kočáry (fiakry) v červenci a srpnu 2023 nabízela, sice bylo v příloze č. 1 tržního řádu (v rozhodném znění) uvedeno, a to pod položkou č. 1107, avšak se stanovenou dobou provozu pouze do 31. 12. 2022. V době kontrol dodržování tržního řádu magistrátem v roce 2023 se tedy již jednalo o nabízení uvedené služby mimo provozovnu na místě, na němž to tržní řád neumožňoval, a tedy o porušení povinnosti stanovené nařízením obce – tržním řádem.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. V odůvodnění rozsudku poukázal na skutečnost, že žalobkyně na sporném místě, kterým bylo Staroměstské náměstí u parku, v roce 2023 prokazatelně nabízela a poskytovala službu přepravy osob kočáry taženými koňmi (fiakry), ačkoli v uvedeném období tržní řád na daném místě již tuto službu neumožňoval nabízet. Tržní řád dotčenou činnost reguloval, na žalobkyni tedy dle městského soudu zjevně dopadal. Za nerozhodnou městský soud považoval existenci nájemní smlouvy na příslušnou část pozemku nacházejícího se na Staroměstském náměstí v Praze, kolaudačního rozhodnutí pro vybudované hygienické stání fiakrů, jakož i povolení zvláštního užívání komunikace v daném místě. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla shledána vinnou z přestupku porušení povinnosti stanovené v nařízení obce (porušení povinnosti stanovené tržním řádem), městský soud nepovažoval uvedené listiny za rozhodné pro posouzení dané věci.

[4] Městský soud se rovněž zabýval zákonností a ústavností tržního řádu. Dospěl k závěru, že tržní řád splňuje požadavky zákona a vyhovuje podmínkám kladeným na podzákoné právní předpisy Ústavním soudem. Uvedl, že zmocňující zákonné ustanovení, jakož i samotný tržní řád, sice zasahují do ústavně garantovaného práva na svobodný výkon povolání a provozování jiné hospodářské činnosti tím, že tržní řád umožňoval užívat výše specifikované místo pro nabídku služeb přepravy osob fiakry toliko do konce roku 2022. Uvedené základní právo nicméně není dle městského soudu právem absolutním a připouští se jeho zákonné omezení. Městský soud upozornil, že omezení práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost v podobě místní regulace nabízení, prodeje a poskytování zboží a služeb mimo provozovnu tržními řády s přihlédnutím k místním podmínkám považuje soudní judikatura dlouhodobě za akceptovatelné. Posuzovaný tržní řád městský soud vyhodnotil jako vyhovující zákonnému zmocnění vymezit místa pro nabídku a poskytování služeb mimo provozovnu určenou k tomuto účelu.

[5] Dále městský soud konstatoval, že soukromoprávní vztah mezi žalobkyní a hlavním městem Prahou v daném případě musí ustoupit veřejnoprávní regulaci. K nájemní smlouvě samotné poznamenal, že tato smlouva byla uzavřena za účelem výstavby hygienického stání

pokračování

koňských spřežení, neupravuje tedy činnost a služby, které mohou být v místě předmětu nájmu poskytovány. Ačkoli soud připustil, že pronajaté místo mohlo být historicky užíváno jako nástupní místo pro jízdu fiakry, z nájemní smlouvy takový účel nájmu neplyne. Žalobkyně může dle městského soudu nadále užívat pronajaté místo ke stání koňských spřežení (případně k výstupu zákazníků), avšak s ohledem na změnu tržního řádu již nikoli k nabídce služby nebo jako výchozí místo pro její poskytování.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, kterou směřuje zejména proti závěrům týkajícím se posouzení obsahu nájemní smlouvy, z níž stěžovatelka dovozuje právo užívat pronajaté místo na Staroměstském náměstí v Praze k nástupu zákazníků do zde stojících kočárů. Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že místo může sloužit pouze jako stání pro koně a kočáry. Městský soud dle stěžovatelky pochybil tím, že za účelem odstranění nejasností stran pravé vůle stran při uzavírání smlouvy neprovedl výslechy navrhovaných svědků. Nájemní vztah stěžovatelky s hlavním městem Prahou nadále trvá a nebyl ze strany pronajímatele ukončen výpovědí. Z nájemní smlouvy, kolaudačního rozhodnutí a z povolení zvláštního užívání komunikace stěžovatelka dovozuje právo užívat dotčené místo pro podnikání.

[7] Městský soud dle stěžovatelky dále pochybil v tom, že nadřadil veřejnoprávní regulaci soukromoprávnímu vztahu a nezohlednil zásadu *pacta sunt servanda*. Zcela stranou pak městský soud ponechal otázku, zda lze „jednostranným normativním aktem (tržním řádem) zcela znemožnit výkon práv z nájemní smlouvy uzavřené *inter partes*“ a tím obejít smluvně dohodnutá pravidla. Městský soud nereflektoval princip právní jistoty a legitimního očekávání. Stěžovatelka v Praze podniká déle než třicet let, změna tržního řádu fakticky obchází soukromoprávní závazky hlavního města Prahy.

[8] Dle stěžovatelky se tržní řád upravující podnikání mimo provozovnu na ni nevztahuje s argumentací, že právo vykonávat tuto činnost jí zajišťuje nájemní smlouva. Aplikace tržního řádu proto v tomto případě představuje nepřiměřený zásah do základního práva stěžovatelky na podnikání.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že smluvní vztah mezi hlavním městem Prahou a stěžovatelkou nemůže vést k ospravedlnění provozu činnosti v rozporu s obecně závazným právním předpisem. Uzavřená nájemní smlouva ani kolaudační rozhodnutí se nevztahují k otázce dodržování povinností stanovených tržním řádem, výslechy svědků tedy soud správně vyhodnotil jako nadbytečné. Obec je oprávněna regulovat výkon podnikání na svém území tržním řádem, a to i v případě, kdy taková regulace může mít dopady na existující smluvní vztahy. V daném případě dle žalovaného omezení provozu kočárů tažených koňmi na daném místě sleduje legitimní cíl, kterým je ochrana veřejného prostoru a bezpečnosti v historickém jádru města. Nejednalo se tedy o libovůli obce a šikanózní postup vůči stěžovateli, nýbrž o obecnou regulaci konkrétního místa dopadající na všechny osoby vykonávající činnost obdobného charakteru.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Podle § 18 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), obec může vydat tržní řád formou nařízení obce. V tržním řádu vymezí místa pro nabídku a prodej zboží (dále jen "prodej zboží") a pro nabídku a poskytování služeb (dále jen "poskytování služeb") mimo provozovnu určenou k tomuto účelu rozhodnutím, opatřením nebo jiným úkonem vyžadovaným stavebním zákonem. Těmito místy jsou tržnice a tržiště (dále jen "tržiště").

[12] Citované ustanovení představuje zákonné zmocnění (čl. 79 odst. 3 Ústavy) pro vydání tržního řádu jako podzákonného předpisu – nařízení obce vydávaného v přenesené působnosti, jímž obec může vymezit místa, kde lze prodávat zboží a poskytovat služby (včetně jejich nabízení) mimo provozovnu určenou k tomuto účelu příslušným aktem stavebního úřadu.

[13] Účelem tržního řádu je tedy regulace specifické činnosti nabízení a prodeje zboží a služeb mimo provozovnu, a to zejména stanovením konkrétních, místním poměrům přiléhavých a účelných zákazů a podmínek při nabízení a prodeji zboží a služeb, které „spočívají primárně v určení míst, kde tato činnost může být provozována“ [nález Ústavního soudu ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 6/15 (N 137/78 SbNU 141; 238/2015 Sb.), bod 24]. Tato regulace má sloužit a přispívat ke kultuře provozování specifické podnikatelské činnosti, jakož i zajištění veřejného pořádku na území obce. Lze přitom zohledňovat její vhodnost, názor občanů, místní tradice, zvyky nebo estetiku [viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 57/13 (N 99/73 SbNU 607; 108/2014 Sb.), bod 16, nebo ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 19/11 (N 23/64 SbNU 223; 132/2012 Sb.), bod 25]. Ústavní soud v citovaných nálezech současně vyslovil, že z popsanych důvodů tržní řády nejsou samoučelným omezením základního práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

[14] Je-li tržní řád vydán, pak prodej zboží či poskytování služeb (včetně jejich nabízení) na jiných místech mimo provozovnu než těch, která jsou v tržním řádu vymezena, není povoleno a představuje jeho porušení, ledaže jde o takovou formu prodeje zboží nebo poskytování služeb, na kterou se tržní řád nevztahuje (§ 18 odst. 3 písm. b) živnostenského zákona].

[15] V nyní posuzovaném případě správní orgány na základě provedených kontrol zjistily, že stěžovatelka v roce 2023 opakovaně nabízela službu přepravy osob kočáry taženými koňmi (fiakry) na Staroměstském náměstí v Praze, tedy na místě mimo vlastní provozovnu. Stěžovatelka přitom toto skutkové zjištění v žalobě nerozporovala. Není tedy sporné, že se nabídka služby odehrávala mimo stěžovatelčinu provozovnu, a tedy spadala do věcné působnosti tržního řádu, který v souladu s § 18 odst. 1 živnostenského zákona upravuje místa, na nichž mohou být služby mimo provozovnu nejen poskytovány, ale také *nabízeny* (k regulaci nabídky služeb srovnej v § 1 tržního řádu závěr odst. 1, celý odst. 11, větu první odst. 12, jakož i nadpisy položek 1105 až 1109 a 1110 až 1112 přílohy č. 1).

pokračování

[16] Podle § 1 odst. 11 tržního řádu *místo pro nabídku služby je místo mimo provozovnu určenou k tomuto účelu rozhodnutím, opatřením nebo jiným úkonem vyžadovaným stavebním zákonem, na kterém není celá služba realizována, ale dochází zde k její nabídce vykonávané v jakékoli podobě, zejména formou obrazové nebo grafické upoutávky na deštnících, oděvech a jejich doplňcích. Považuje se za něj i místo, které je výchozím místem pro realizaci služby. Místem pro nabídku služby je i místo uvedené v odstavci 8 písm. b) a c).*

[17] Podle § 1 odst. 8 písm. b) tržního řádu *trasa pro pojízdný prodej zboží nebo poskytování služeb je trasa vymezená názvem ulic, kterými probíhá, míst, která spojuje nebo místem, na kterém se nabízí, prodává zboží a poskytují služby. Na trase uvedené v příloze č. 1 k tomuto nařízení lze dopravovat osoby kočáry taženými koňmi z místa pro nabídku takové služby nejvýše v počtu stanoveném v příloze č. 1 k tomuto nařízení.*

[18] V období provedení kontrol tržní řád nabízení služby přepravy osob kočáry taženými koňmi (fiakry) na místě č. 1107 (Staroměstské náměstí, u parku), avšak ani na jiném místě v Praze, již neumožňoval, neboť na tomto místě bylo nabízení uvedené služby upraveno s časovým omezením pouze do 31. 12. 2022. Nabízení této služby mimo provozovnu určenou k tomuto účelu příslušným aktem stavebního úřadu proto po tomto datu vůbec nebylo dovoleno. Z tohoto důvodu bylo shledáno porušení tržního řádu stěžovatelkou a tím i naplnění skutkové podstaty přestupku proti pořádku ve veřejné správě dle § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích, podle kterého *se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že poruší povinnost stanovenou v nařízení obce nebo kraje.*

[19] Jak již bylo uvedeno výše, v projednávaném případě nebylo sporné, že stěžovatelka podnikatelskou činnost v podobě nabídky služeb mimo provozovnu skutečně vykonávala, což v předchozím řízení nijak nezpochybňovala. Stěžovatelka neuvedla žádnou konkrétní argumentaci, která by jakkoli odůvodňovala její tvrzení, že na ni tržní řád nedopadal. Stěžovatelka tak činila toliko poukazem na existenci nájemního vztahu mezi ní a hlavním městem Prahou k místu, kde stěžovatelka své služby nabízela (části pozemku na Staroměstském náměstí v Praze) a kde bylo na základě této smlouvy vybudováno a zkolaudováno hygienické stání pro koňská spřežení s kočáry.

[20] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že uzavřená nájemní smlouva (bez ohledu na její obsah) představuje soukromoprávní ujednání, které nemohlo mít žádný vliv na posouzení rozsahu věcné působnosti tržního řádu. Jak již bylo uvedeno, do věcné působnosti tržního řádu spadají všechna místa, kde lze prodávat zboží a poskytovat služby (včetně jejich nabízení) mimo provozovnu. Tržní řád tedy dopadá nejen na situace, kdy podnikatel využívá místo k prodeji zboží nebo poskytnutí služby mimo provozovnu (a jejich nabízení) na základě řádného soukromoprávního titulu, ale i bez něj. Skutečnost, zda žalobkyně disponovala soukromoprávním titulem pro užívání místa, na němž nabízela své služby, či nikoli, nebyla z hlediska spáchání přestupku spočívajícího v porušení nařízení obce (tržního řádu) rozhodná, což správně v napadeném rozsudku dovodil i městský soud.

[21] Z týchž důvodů nejsou pro posouzení uvedené věci rozhodné ani stěžovatelčiny námitky, jimiž zpochybňuje hodnocení obsahu nájemní smlouvy městským soudem. Obsah nájemní smlouvy městský soud posuzoval nad rámec rozhodovacích důvodů, toto hodnocení nepředstavuje nosné rozhodovací důvody napadeného rozsudku. Pro posouzení

dané věci rovněž není relevantní, zda nájemní smlouva opravňovala stěžovatelku toliko k výstavbě hygienického stání koňských spřežení s kočáry, k jejich odstavení, či rovněž k nástupu stěžovatelčiných zákazníků a k nabídce jí poskytovaných služeb. Městský soud proto správně uzavřel, že výslech stěžovatelkou navrhovaných svědků by nemohl přinést skutková zjištění potřebná pro posouzení a rozhodnutí věci samé. Stejně tak nejsou relevantními ani stěžovatelčiny námitky, že nájemní vztah trvá, jakož i stěžovatelkou popisované jednání hlavního města Prahy vztahující se právě k (ne)ukončení nájemního vztahu. Rovněž kolaudační rozhodnutí umožňující užívání státní koňských spřežení z hlediska stavebního a povolení zvláštního užívání komunikace nemají žádný vliv na posouzení možnosti stěžovatelky užívat konkrétní místo mimo provozovnu k podnikatelským účelům z hlediska práva živnostenského.

[22] Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožňuje se závěry městského soudu stran zákonnosti a ústavnosti tržního řádu. V souladu s čl. 95 odst. 1 Ústavy je soudce při rozhodování vázán zákonem (a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu), je však *oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem* (nebo mezinárodní smlouvou).

[23] K přezkumu ústavnosti a zákonnosti nařízení obce Ústavní soud aplikuje test, v jehož rámci zkoumá: a) pravomoc k přijetí podzákonného právního předpisu a ústavní konformitu jeho přijetí; b) zda byl podzákonný právní předpis vydán v mezích zákonného zmocnění, a nikoliv mimo zákonem stanovenou působnost (*ultra vires*), tedy zda upravuje právní vztahy, pro které mu otevírá prostor zmocňovací zákon, a zda zároveň nezasahuje do věcí, které jsou vyhrazeny zákonu nebo jinému právnímu předpisu; c) zda není dán obsahový nesoulad podzákonného právního předpisu s ústavním pořádkem nebo se zákonem [viz např. již výše zmiňovaný nález sp. zn. Pl. ÚS 6/15, bod 15, nebo pozdější nálezy ze dne 6. 9. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 31/23 (295/2023 Sb.), bod 11, a ze dne 21. 2. 2024, sp. zn. Pl. ÚS 49/23 (74/2024 Sb.), bod 11].

[24] Z hlediska prvních dvou kroků testu stěžovatelka vůči tržnímu řádu nic nenamítá. Stěžovatelčiny konkrétní námitky, že jí tržní řád znemožnil výkon práv z uzavřené nájemní smlouvy, že jeho přijetí obchází soukromoprávní závazky hlavního města Prahy, že došlo k porušení principu právní jistoty a legitimního očekávání a že tržní řád představuje nepřiměřený zásah do základního práva stěžovatelky podnikat ve smyslu čl. 26 odst. 1 Listiny, lze vyhodnotit jako námitky spadající pod třetí krok testu, v němž se zkoumá obsahový soulad podzákonného právního předpisu s ústavním pořádkem nebo se zákonem. V rámci tohoto kroku je zkoumáno také to, zda přijetí podzákonného právního předpisu nesledovalo zákonem neaprobované, nelegitimní cíle nebo zda nebylo vedeno nerelevantními úvahami (zda nedošlo ke zneužití pravomoci), zda právní předpis není zjevně nerozumný (zda neodporuje zákazu svévole) a zda splňuje obecná kritéria tvorby právních předpisů spočívající zejména v požadavku na jejich určitost, srozumitelnost a adekvátní interpretovatelnost (viz výše odkazovaný nález sp. zn. Pl. ÚS 6/15, bod 45).

[25] Ve shodě s městským soudem Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tržní řád (v daném případě zejména jeho § 1 odst. 1 a příslušné pasáže přílohy č. 1) splňuje kritéria určitosti, srozumitelnosti a interpretovatelnosti. Dále Nejvyšší správní soud konstatuje, že přijetí tržního řádu, který oproti dřívější místní právní úpravě již neumožňuje nabízet

pokračování

na území hlavního města Prahy službu dopravy osob kočáry taženými koňmi (fiakry) mimo provozovnu, neporušuje zákaz svévole a nepředstavuje ani zneužití pravomoci ze strany příslušného orgánu hlavního města Prahy.

[26] Nová právní úprava je obecná a vztahuje se na všechny osoby, které provozují nebo hodlají provozovat uvedenou službu (nabízení těchto služeb není nově dovoleno na žádném místě mimo provozovnu). Nejedná se tedy o postup zaměřený výhradně vůči osobě stěžovatelky. Jak uvedl již žalovaný, přijatá změna sledovala ochranu veřejného prostoru a bezpečnosti v historickém jádru města, což nelze považovat za nelegitimní cíl. Jak také bylo uvedeno výše, regulace tržními řády má sloužit a přispívat ke kultuře provozování specifického výkonu podnikatelské činnosti mimo provozovnu, jakož i k zajištění veřejného pořádku na území obce, přičemž při přijímání regulace lze zohledňovat i další hlediska (např. vhodnost, názor občanů, místní tradice, zvyky nebo estetiku, ad.). Z uvedeného vyplývá, že obce mají při přijímání tržního řádu s ohledem na místní poměry v konkrétní obci poměrně širokou míru uvážení stran regulace prodeje, poskytování a nabízení jednotlivých služeb a zboží, přičemž ze zjištěných okolností nelze v nyní souzené věci dovodit, že by hlavní město Praha jako normotvůrce prostor pro uvážení překročil nebo je zneužil.

[27] Přijetí tržního řádu, který od 1. 1. 2023 nedovoluje nabízení služeb přepravy osob kočáry taženými koňmi (fiakry) mimo provozovnu, nelze interpretovat ani jako obcházení soukromoprávních závazků hlavního města Prahy. Ačkoli se stěžovatelka dovolává zásady závaznosti smluvních ujednání, pomíjí, že zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, zmiňuje v § 1 odst. 1 větě druhé jinou právní zásadu, dle které *je uplatňování soukromého práva nezávislé na uplatňování práva veřejného*. Takto vyjádřená zásada sice primárně míří na nezávislé uplatňování soukromého práva vůči právu veřejnému, neboť je upravena v soukromoprávním kodexu, obdobně však platí rovněž pro nezávislé uplatňování práva veřejného na právu soukromém (shodně k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2023, č. j. 10 As 214/2022-44, č. 4463/2023 Sb. NSS, bod 30, ze kterého plyne, že povinnosti veřejnoprávní nejsou závislé na povinnostech soukromoprávních). Ze skutečnosti, že nová podzákonná právní regulace ovlivnila možnost užívat k podnikání určitá místa, k nimž mají adresáti této regulace sjednány soukromoprávní tituly, nelze dovozovat zneužití pravomoci ani jinou vadu posuzované regulace. Každá změna právní úpravy totiž může mít dopady na existující smluvní vztahy, což z ní ovšem nečiní právní úpravu nedovolenou.

[28] V přijetí nového tržního řádu nelze spatřovat ani porušení principu právní jistoty a legitimního očekávání. Není vyloučen budoucí vývoj právní úpravy a jejích změn. V posuzované věci byl nový tržní řád přijat na konci roku 2021, přičemž dosavadní možnost nabízet službu dopravy osob kočáry taženými koňmi ve venkovních prostorech mimo provozovnu prodloužil až do konce roku 2022. Nejednalo se tedy o změnu okamžitou, dotčeným osobám tím bylo umožněno na provedenou změnu adekvátně reagovat. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by přijetí tržního řádu představovalo nepřiměřený zásah do stěžovatelka práva podnikat ve smyslu čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu